

[Finansministeren.]

budte obligationer, begrænse kreditforeningernes mulighed for at udstede obligationer ud over det nuværende omfang, altså under dette niveau? Eller er det meningen, at man vil fastholde dette niveau? Eller vil man gøre rationeringen så vid, at man kan udvide obligationsudbuddet inden for en rationeringsordning i forhold til det nuværende udbud? Hvis man vil give udvidelsesmuligheder, er der vel i og for sig ikke megen forskel på at indføre en obligationsrationering og at fortsætte med det system, vi har i dag uden rationering, hvor jo obligationsudbuddet også stiger, hvor det naturligvis steg voldsomt, da rationeringen blev ophævet, men hvor det jo nu er inde i en noget mere normal stignings-takt, som i og for sig næsten kan aflæses af byggeriets igangsætning. Derfor synes jeg, man må gøre sig klart, hvilket byggeri man vil have, hvor stort det skal være, inden man lægger sig fast på, om man vil have en obligationsrationering, eller man ikke vil have den.

Det var de bemærkninger, jeg gerne ville gøre i anledning af de ærede ordføreres taler, og så vil jeg personlig sige i dag: færdig med fyrre!

Økonomiministeren og ministeren for europæiske markedsanliggender (Nyboe Andersen): Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger om den økonomiske del af debatten i fortsættelse af de betragtninger, statsministeren og finansministeren har været inde på.

Vi fik jo i den socialdemokratiske ordfører hr. Per Hækkerups tale i går en lang liste over mulige lovgivningsinitiativer; måske er det for en stor del initiativer, som socialdemokratiet fortryder at man ikke har fået fremsat over for folketingsret i de foregående 14 regeringsår. Jeg skal ikke afvise, at der i denne liste kan være tanker, som vi bør se nøjere på med henblik på løsningen af de økonomiske langtidspølemer.

Derimod må jeg nok sige, at der i den socialdemokratiske ordførers analyse af den aktuelle økonomiske situation ikke for mig at se var meget konstruktivt at hente. Den bestod jo først af en kritik af de høje skatter og den høje rente og den udenlandske låntagning. Hr. Per Hækkerup anerkendte, lidt modvilligt måske, at statsministeren i

sin åbningstale både omtalte de gode og de mindre gode sider af den økonomiske udvikling. Jeg synes egentlig, at så burde oppositionen have gjort det samme. Jeg erindringer mig, hvordan åbningsdebatten i fjor var præget af socialdemokratisk bekymring over ledigheden og den utilfredsstillende vækst i økonomien, og man kunne da på den baggrund have ventet, at kritikken nu havde taget hensyn til, at de mindre gode sider, der vitterligt er i udviklingen, har en del at gøre med det forhold, at vi i dag har 40.000 flere i arbejde end på noget tidligere tidspunkt i historien. De problemer, vi har at slås med, er jo i væsentlig grad dem, der knytter sig til høj beskæftigelse og stort forbrug. Det, som hr. Per Hækkerup kaldte en siksakkurs, har jo været en bestræbelse for at sikre én bestemt målsætning, nemlig en høj beskæftigelse, uden at betalingsbalancen slås i stykker. Det har hele tiden været målet. Midlerne har naturligvis måttet tilpasses efter den almindelige internationale udvikling og efter den form for konjunktur, som vi har fået herhjemme.

Der var i 1968 brug for at lempe pengepolitikken, for det er jo ikke rigtigt, som hr. Per Hækkerup sagde, at der ikke var realøkonomisk grundlag for en kreditudvidelse sidste vinter. Socialdemokratiets kritik dengang gik jo netop ud på, at der var et sådant grundlag, og at det burde udnyttes, så beskæftigelsen kunne forøges. Nu har vi fået beskæftigelsen forøget, vi har fået fuld beskæftigelse. Samtidig oplever vi, at betalingsbalancen igen forringes. Det er jo en ikke ukendt ting i det dansk samfund, at vi under en højkonjunktur får problemer med importen på grund af vort store råvareforbrug og på grund af, at landbrugseksporten ikke stiger så meget som den øvrige eksport.

Må jeg her indskyde den bemærkning til hr. Poul Dam, at det vel er rigtigt, at vor samlede eksport måske ikke er steget stærkere end visse andre landes, men vor industrieksport er vitterligt steget overordentlig stærkt, også i forhold til andre landes, i den senere tid.

I den situation, vi altså står i, følger det af målsætningen for den økonomiske politik, at man må søge at bremse højkonjunkturen og forhindre, at den udvikler sig til et regu-